

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Series Episcoporum Archiepiscoporum Et Electorum
Moguntinorum, Trevirensium Et Coloniensium**

Kolb, Gregor

Rottwilae, 1725

VD18 12054054

Seculum X.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64326](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64326)

SECVLVM X.

XI. HERIGERVS.

Herigerus ex Fuldensi Ecclesia in Moguntinam translatus, Pij Episcopi nomen insigne eximiis suis virtutibus obtinuit, Henrico Aucupi Imperatori constanter acceptissimus. Virtutibus probè instructum fuisse, finis demum, rerum laude dignissimarum corona, monstravit: postquam enim an. 12. Archipræsul pastorale pedum gessisset, id successori consignavit, ut annos vitæ reliquos morti felicissimæ consecraret. An. 930. sepultus multa posteris de se encomiareliquit, quæ tamen tantillo compendio hodie constringere jubet rerum plurimarum ignoratio,

XII. HILDEBERTVS.

Hildebertus natione Francus Orientalis in Fuldensi Monasterio Præsul primò electus, & mox à Moguntia Archipræsul postulatus, permultos nactus est laudatores suis libris hodie etiam clarissimos. Multis profectò laudibus Hildebertum profecuti sunt *Trithemius, VVitikindus, Otto Frisingensis, Serarius alique*, quorum calamo teste Superi virtutes Hildeberti prophetiæ dono amplùs illustrârunt. Magni proinde jure æquissimo æstimârunt Moguntia Antistitem Otto M. & Archipræsules Trivirensis ac Colonienfis, inter quos ortam de corona Regi imponenda litem autoritate ac prudentiâ facilè discussit Hildebertus, qui an. 936. Aquisgrani coronavit Ottonem I. Imperatorem. De anno obitûs haud convenère Scriptores, dum alij annum seculi X. 36. alij 38. alij demum 39. expresserunt: sedit itaque circiter an. 12. sub Pontificibus Joanne X. Leone VI. Stephano VIII. Joanne XI. obscuris sanè temporibus.

XIII.

XIII. FRIDERICVS.

Fridericus Lotharingæ Dux Gifelberti Ducis frater non minus, quàm Antecessores Archipræsules ex Fuldensi Episcoporum multorum seminario fertilissimo evocatus, suis præclaris facinoribus Moguntinum solium exornavit, hoc uno ferè ex capite à multis reprehensus, ab aliis nequaquam inventus reus, quòd Ottonis Imperatoris & affinis sui partes, cuius tamen beneficio Moguntia Præsul electus fuisset, unà cum aliis Viris Principibus oppugnasset, præsertim cum Brisaci per magnam anni partem prædiarios inter milites sedisset, animò Cæsari vim inferendi. Fridericum hunc nempe adversus Imperatorem irritavit primò Gifelbertus frater, Ottonis M. sororius, Gerbertæ Henrici Aucupis filiaæ conjux, qui Rheni fluctibus an. 939. haustus, ingentem animi moerorem fratri Archipræsuli reliquit. Inde simultatem in Archiepiscopi animo fovebant Henricus frater Imperatoris, Bojorum Dux, cui consilia & auxilia junxit Ludolphus filius Suevorum Dux, secundas Augusti genitoris cum Adelhaidæ nuptias detestatus. Imperator itaque, fortassis haud immeritò, etiam Friderico iratus maximè, hunc Moguntia Fuldam redire compulit, sed & sedi pristinae restitui curavit teste *Rheginone, Rotgero, Trithemio, Serario.* Annis sedit 15.

XIV. GVILIELMVS.

Guilielmus Ottonis M. filius an ætatis suæ 24. in Moguntia Antistitem annitente plurimùm Augusto genitore, & annuente Pontifice electus, à S. Brunone Colonienfi Archipræsule patruo suo fuit consecratus. Annis dein tribus elapsis Ludolphum in Italia defunctum luxit, & huius exuvias in Germaniam relatas, in D. Albani templo sepelivit. Fratrem alterum Ottonem ex Adelhaidæ noverca natum, & an. 961. in Imperij Regem electum, atque à magno parente sibi creditum, Wil-

D 2

helmus

helmus virtutibus exornavit, ipse virtutibus multis maximè illustris, & conspicuus omnibusque charissimus. Virtutes profectò eximias suspexerunt in Wilhemo etiam Adelbertus & Dithmarus, quos ambos consecravit Episcopos, & horum priorem Russis misit Apostolum, posteriorem verò Bohemis, aut utrisque. Multis dein lacrymīs profecutus est ad tumulum usque populus copiosissimus Wilhelmum añorum 37. ut aiebant, *Iuvenem*, cui D. Mathildis Augusta avia adstanti sibi prædixit fata ultima, & mox absentis intellexit an. 967. eodem mense etiam ipsa mortua, ingenti Ottonis M. mœrore, simul & matrem & filium lugentis. Annis sedit 13. *Rhegino, Rotgerus, Serarius*

XV. HATTO II.

Hatto II. Hademarij Præfulis Fuldensis nepos, avunculo suo vitâ functo successit in officio, par eidem, ut aiebant, in virtutibus. Ab Ottone M. etiam permagni æstimatus, & consiliis adhibitus, inter eos fuit, qui Cæsarem Romam petentem præcucurrerunt nuntij. Romam venisse & vidisse profuit plurimùm Hattoni: Imperator enim audita Moguntini Archipræfulis morte, cùm successorem alium, quàm Hattonem non exoptaret, ad vota paratissimum habuit Joannem XIII. Pontificem, qui pallium concessit. At verò non nisi tribus aut duobus Moguntiaë solium occupavit an. 970. jam extinctus fato admodum tristi, si habenda sit fides Heterodoxis Scriptoribus, qui à prodigioso murium agmine consumptum esse finxerunt, quòd multorum pauperum catervam famis tempore sibi oppidò molestam horreo suo includi, & tyrannorum more Vulcano immolari jussèrit. *Vide hac super re Serarium*, cui libuit multis aperire mentem suam & dicere sententiam. Nos verò compendio contenti dicamus: *Si contigit Hattoni ita mori, Deus scelerum vindex ostendit signum, quo absterriti divites amore prosequerentur deinceps pauperes. Quid tum postea? quid lucri inde haurient vel Scriptores, vel Lectores Heterodoxi? profectò nihil capio, nihil video, nisi argumentum etiam Heterodoxis relictum, ut nimirum & ipsi credant, istis etiam seculis patrata esse miracula*

vacula nunc miserentis, nunc punientis Dei testimonia. Lucrum capiunt Heterodoxi aliterum, quo discant deinceps credere miraculis, at non tantum sibi, sed & mihi faventibus.

XVI. RUPERTVS.

Rupertus Hattonis successor, cuius originis aut stemmatis foret, inquisiverunt cum Serario authores varij; aliud tamen non invenerunt, quam obscura & dubia omnia, inter quæ numerandi sunt etiam anni sedis, quorum alij 4. alij 7. computarunt. An. 977. diem obiisse suum verior habet opinio, dum nimirum Romæ sedit Benedictus VII.

PERIODUS III.

DE ARCHIEPISCOPIS SIMVLQVE ELECTORIBUS MOGUNTINIS.

XVII. WILLIGISIUS. ELECTOR I.

Willigisus Stromingæ in Saxonia seculo X. circa añum 40. ex parentibus tenuis fortunæ natus, literarum studiis & morum probitate, quæ sæpe pauperibus ad ardua viam sternunt, eò sensim ascendit, ut ex Parocho aulae Imperatoriae Archifacellanus, ut vocant, & Ottoni III. à teneris annis supremus moderator constitutus, ob insignia sua merita sit denique promotus in geminum Moguntiaë thronum, an. 977. electus Archipræful & an 998. Imperij Elector primus, ita disponenre Gregorio V. Pontifice & Ottone III. Cæsare, quòd hic hærede se destitutum, & Imperium ex hæredum defectu prioribus seculis fuisse turbatum probè intelligeret, & admodum doleret. Antequam verò hunc ultimum dignitatis apicem conscendit, D. Bervvardum Hildesiaë consecravit Episcopum, & paulò post S. Adelbertum Pragensem Archiepiscopum. Monasterio Hersfeldensi Præsulem dedit Gotthardum; sorores verò Augustas Ottonis III, Sophiam & Adelhaidem